

כתר אור עליון

העלון מוקדש לע"ג אורתית בת טוביה ע"ה

פרשת בשלח

יב' שבת תשפ"ג

זמן השבת

16:54: הדלקת נרות- ע"ה

17:55: צאת שבת - ע"ה

18:29: רביינו תפ"מ- ע"ה

שיקבלו על עצם רב שמננו למדו הלכה והנגגה, ובלבד שיהי' עובד ה' באמת, תלמיד חכם הבקי בתורה ובהלכה, ובעל מידות טובות ויראת שמים טהורה. אמן לרבבה הצער ישנים מתחזים לרבניים ומקבלים, וכיידע האדם כי הרוב שהוא חף להכתירו כרבו אכן רואין לך או שמא הוא מן המתחזים? בירר תחילת אודוטוי, כמה שנים שוקד על לימודו בעולם התורה,ומי רבו, ועוד כמה בקי הוא בתורה ובהלכה, והאם מעשייך ודרכיו תואמים את שמירת ההלכה בדקוק ואות ההנאה הרואה במצוות ובכין אדם לחברך, ומהדי התרזה שבדורו עליו אומדן פשטוט שగברים ונשים הולכים ל"ירב" לקבל עצה וברכה, ושומעים ממנו דרישת הנוגדת את ההלכה, יברחו ממנו כadam הבורח משא, גם אם מראהו ולבשו נראים כשל רב. שהרי אין זה רב אלא מתחזה לרבות. וכבר ידוע שמעיל וכובע אפשר לרכוש בחנות, והזקן צומח מאליו....). וזאת יש לדעת, שכאשר ישראל מקשרים עצם ברובם, אף הוא מקבל האראה וחניתת גובה בזוכותם, כדי להועיל להם יותר. כמבואר בתלמוד (ברכות לב ע"א) על משה ובניו: "כלום נתתי לך גודלה, אלא בשבייל ישראל". נמצאה שהוא מתחעלה בזוכותם אצל הקב"ה האוהב את בניו ומשפעו שפע טוב לצדיק שהם מקשרים עצם בו, כדי שיוכל להשפיע עליהם, והם מתחעלים על ידי התקשרותם בצדיק, אשר הזכיה להסתופף בצלו של תלמיד חכם צדיק וירא שמים באמות, להחכים מתרתו באמצעות קביעות עתים לתורה מיידי יום ביום, וללמוד ממנו הלכה ומוסר והנגגה. וכך יוסוף בזוכותם דמותו דמות רואה את דמות דיווקנו של יעקב אבינו ומנגע מהחתה, אף הוא בעת התמודדות רואה לנגד עיניו את דמותו רבו ושותאל את עצמו: "כיצד מורי ורבי היה מתנהג כתעט? האם היה מתקוטט עם חברו או עם רעינו בשביל עניין כזה?". ובכל ספק והעולה אצלו שואל ממנה דעת תורה ומנהל את היינו רצונו ה'. אדם כזה אשריו ואשרו חילקו, מי כמו זה. שבת שלום

אשת חיל

מתוך החוברת לשורת המטבח

קצת מלחכות שחיטה וטריפות
בשר שהתעלם מן העין

טיבעות עין

גם בשער שהונח במקום פתוח שהיה חשש שהוחלף, כגון האוכל בחצר ביתו או בבית והחלון פתוח, אם מכיר הוא את הבשר בטביעות עין שזהו הבשר השני, או שהוא לו סימן מסוים בבשר, מותר הבשר באכילה. וכך גם, אם היה הבשר מבושל או מותובלן ומכיר את הבשר שזהו ולא הוחלף, מותר לאוכלו. (金陵. סימן סג ס"א)

פרשת השבוע

הגאון הרב זמיר כהן שליט"א

כאשר ראה כל אחד מישראל את המצרי שעבד אותו, והכהו והרע לו כל השנינים במצרים, כשהוא מוטל לפני מטה שפת הים, ידע כי אכן השחרר ממו לעד, ומיד פתח בשירה יחד עם משה רבנו וכל ישראל. כתוב: "או ישר משה ובני ישראל אט קישירה הוצאה לה, ויאמכו לאמו: אשיה לה, כי נאש נאה, סוס ורבכון רעה נס". ואולם יש להבהיר, אמן כל אחד מישראל חש צורך לשיר ולהודות, אך כיצד ידע כל ישראל לומר בדיקון אותן המילים שאמר משה רבנו? אלא, כל מילה שהיתה עולה בדעתו הגדולה של משה לאמרה - היו כל ישראל מכך מפיקות כולם בשיר הילל לעודו, כמו שיר קלייטה הקולט את הגלים הנשלחים אליו, ומיד היו אמורים אותה עמו ביחד. כך נמצאה שירה אחת, מיוחדת ועצומה, בוקעת יחד מפיקות כולם בשיר הילל לבורא עולם. אך כיצד זכו כל ישראל להיות מוחברים כל כך לדעתו של אדון הנביאים, משה ובניו? אלא המ לא היו במדרגת נבואה? התשובה מופיעה במילים הסמכות לשירה הים: "ויאמינו בה". ובמלה עבוז, אז ישר משה ובני ישראל". המילה "או" מלמדת שرك על ידי הקשר העמוק שנוצר והעתה בין כל אחד מישראל למשה רבנו, שר ישראל יחד עמו. שהרי היה הכתוב צרך לומר: "וישירו" ישראל, מעין וכחוב" (שופטים ה, א): "ויתשר דרבנה ובקר בון אכינעם". ומלמד הכתוב שעיל ידי שקרו את עצם ברובם, בנותנם בו אמון מלא כי הוא מנהיג בדבר ה', לאחר שנוכחו לראות את גודלו הרוחנית, זכו לקבל ממנו דרך צינור התקשורות בו את אור השירה שעלהתו בו. וזה כוחה של התקשורות עם רב שהוא תלמיד חכם צדיק וירא שמים, וכהוראת המשנה במסכת אבות (א, ו): "עשה לך רב". אדם זה זוכה לא רק לקבל מרבו עצה ותשואה ומענה הלכתי בכל נושא העומד על הפרק, ולומד ממנו כיצד לנולא את היינו לעלי רצון ה', ולפתח עביה בשולם בית ובחינוך ילדים ועובדות המידות על פי דעת תורה, אלא גם זוכה לקבל ממנו במדה הרוחנית השפעה נפלאה לטובה ולברכה. ומכאן חובת כל משפחה ומשפה בישראל,

ילקוט יוסף

סימן רמב" – להזוהר בכבוד שבת

מספרי מרן הרашל"ץ הגאון
הרבי יצחק יוסף שליט"א

ה כל איש מישראל מחויב בכבודו ועונג שבת. וכבוד שבת הוא מהדברים הנעשים קודם קודם שבת, לכבודה של שבת. ובכלל זה הוא שירוחץ פניו ידיו ורגליו בחמין בעבר- שבת, ויחילף בגדיו בגדדים נאים, שלא יהיה מלבשו של שבת כמלבשו של חול. ועונג שבת הוא מהדברים הנעשים בשבת עצמה, כגון אכילה ושתהה, וכו"ב. [ילקוט יוסף, שבת כרך א עמוד יא].

ההקדשה המרכזית

לפרוטות: מורי דוד שלום [בצאר] בן ויקטוריה, הרבנית צביה חנה בת הרבנית אביגיל, יוסף עזריאל בן חיה מילל, ששון בן אסנת, שגיא בן סיגלית ליטס, ייבר בן אהובה, אריה, אריה. יידידה בן אביגיל. יהודה יצחק בן איריס, מרים בת אסתר, ארורה אלבטן בן בלוני, משה בן ביליה, הרב בנימין בן סמיה רול. יצחק חיים בן אידה. שלמה בן דקלה, הדסה בת אלטן. שיריה בת אביגיל אלה. שלו בן ריטל. בינה שאלן בן אביכן ולהבדיל לע"ב: הרב אוורי זוהר בן גולדלה זוק"ל שם טוב צוין באנטר. אסתר יוכבד בת רזיל ברכה, ר' חיים זאב בן עופרה יע"ל. הלהלחות נעיריא בדורותיהם ושיתו לבלאי שלמה ברבורה פאן

אליבא דהילכתא

הריה"ג בבי מין חותה שליט"א

שאלה: האם על החוץ בליל שבת בסיום ברכת מעין שבע להמתין מעט כדי שציבור היושבים בסיום הברכה לא יכשלו לישב באמצעות הקדיש או שאין לו להמתין כדי שלא

יראה שישובים כדין שלא לעמוד באמצעות הקדש? תשובה: יש לחzon להמתין מעט בסיום ברכת מעין שבע לפני הקדש כדין שציבור היושבים לא יכשלו באיסור שישבו לאחר שהתחילה הקדש. ואין לחושש בזוה שנראה

שהצ'בור יושבים כדי שלא לעמוד בקדיש.

מקורות: מבואר בד"מ בס"י נ"ו אות ה' אם אדם היה עומד והתחיל לשלמו קדיש אסור לו לישב עד סיום חצי קדיש וכ"כ המג"א בס"ק ד'. מצינו במסמ"ר בס"ק ב' ס"ק ד' לגבי מי שישוב ובא אחר ועמד אחריו לעשות עמידה שאסור למהר לישב כי מראה שעושה כן כדי שלא לעלמוד בתפלה ומזה למד הגרא"י בהלי"ע ח"א עמ' צ' שמי שהיה עומד ורואה שהשליח ציבור תיכף בא להתחיל קדיש טוב שלא ימהר לישב מפני שנייך הדבר שעושה כן לפטור עצמו מלעומוד בקדיש רבבייאורים שם ביאר כיון שכחן שיש לחلك בין קדיש לעמידה لكن רבנן ז"ל ואברהם

לענינו יש חילוק גדול בין ברכת מעין שבע לבין העומד ומגיע קדייש או עומד ובא אחר להתחילה העמידה אחורי שכל אלו עמידתו לא בכח יוב ולכן נראה שבא לשבת כדי שלא לעמוד בקדיש או בתפלה אבל בברכת מעין שבע הרי עומד כי חייב לעמוד כմבואר בא"ר בס"ר רשות' ק"ט ונמצא מה שישב בסיום הברכה כיוון שהסתומים החיוב ולא משומות שאנו רוצה לעמוד בקדיש וראיה שם היהת בעיה היו הפסוקים מחייבים להמשיך לעמוד גם בקדיש זה או לחייב את אומר הקדיש שימתין מעט ואף رغم זה היה נראה שעושים כן כדי שלא עמדו בקדיש וזה לא נראה טוב אלא מוכחה דברינו ומה שכחบท' שהשליח ציבור ימתין מעט הוא כדי לזכות את הרבים **שלא יכולו**
בהלכה זו שאסור לעמוד לאחר שתהחילה הקדיש.

A colorful illustration featuring two prominent Rebbeim. On the left, Reb Avrohom Kalman Gadol is shown with a long white beard and a blue velvet hat, wearing a dark blue coat over a white shirt and tie. On the right, Reb Shlomo Steinmetz is depicted with a grey beard and a green beret, wearing a brown coat over a striped shirt. They are seated at a table, with a hand holding a spoon over a bowl visible in the background.

קובץ זה גודלה של יהודים ריאים ושלמים ששהה יחד עם רבינו במחנה העבורה בשוויין, וממנו שהמזוון שהגש בכל מחנה כלל בערך בשר טרי, עופות וشمן בהמה, נסוע כלם לטיכס עצה היאק להנצל ממאכלות אסורים מבלי לגוע ברעב. הם נסעו לשכנע את שאר היהודים, הגם שאינם שומני תורה ומצוות, להסתפק במאכלים חלב ובירקות בלבד, בכך לא להזכיר עצם לספקות ולשאלות נוראות של שחיטה ושל תערובת בשר וחלב ר'יל ובחו"ד שמים אותו היהודים והשתכנעו מדבריהם, וכן השגה הסכמה כללית במחנה לאכל רק מאכלים חלביים. ואכן, במשך כל שנות שהותם שם לא נכנס אף מזער של בשר ודומיו למטבח המחנה. בכלל יום בשעה ארבעה לפנות בקר היי מספר יהודים, ורבנו ביביגם, יוצאים להשגייח על הגוי הרפתקן שחלב את הפרות, בכך שלא היה חישש של חלב עופרם, וככה בשלו תפוחי אדמה בחלב, קטניות וירקות בחלב, אטריות ועוד, מבליל להכשיל במאכלות אסורים. בכלל יום נרwan קבל כל אחד מן האסירים את מנתו היומית בכמות מועירית שהסיפה בקסמי להשביע את רעבונו בקר הנורא שטרר. אחד מן האסירים היהודים, שלמים התגורר בבני ברק, שרוי היה במתה ובמחמת המלחמה והפחד הtmpדי, והמהה היומיית לא הסיפה לתה רגיעה לנפשו, ולא האצילה לחמס את גופו הדואב. כעבור שנים ספר אותו היהוי, שבאכן קבעו ויום יומני נתן לו רב אהרן לייב את המנה שלו, שתרגיעו את רוחו, כשלו עצמו הותיר גאנצוץ קען של מזון רק כדי מחיתו. כאשר נזע הספור בין בני המשפחה, נגשו בניו של רבנו ושאלו אותו האם נכון המשחה, וכייד לא חשש לביריאות גופו. רב אהרן לייב רק החזה חנועת בטול בידו והפטיר בענוה: "אתם הרי יודעים שאינני אכלן גודל, יכולתי להסתפק בפחות ולא היה לי צורך בכל המכח...".

הַכָּל: יְהוָה יְהוָה
יְהוָה נִצְחָה נִצְחָה
וְעַל: וְעַל קְרֵבָה וְעַל
לְכָה.

בואי תתחברו לקו היעשועות (הלכות צניעות וסיפור ישועות) 3 דקות ביום מציאות חיים ותראוי ישועות בכל התחומים

03-6171121

העלון מוקדש לדפואת: אברהם אלברט בן בלינה, מרומים בת אסתר, אסף בן מרים, בת מרים, שמחה בת אסתר, יונתן נהיה בן רעות. לרפואת כל חולן עם ישראל וגואלה שלמה בחסד ובರחמים. להוספה שמות ולתרומות לעלון ח'יגו 5218899-050-

**מספר חকון
073-383-4050
5 אז 2448 #**